

“τίποτα στη ζωή δεν είναι για να το φοβόμαστε, αλλά για να το κατανοήσουμε»

Marie Curie

Όλο και πιο έντονα μου έρχεται ,αυτές τις μέρες, στο νου μια μικρή, ασήμαντη και ακατανόητη ιστορία, τότε, που την έζησα. Ήρθε όμως ο χρόνος, ήρθαν οι εμπειρίες και έδωσαν σε εκείνη την μικρή ιστορία τις πραγματικές της διαστάσεις. Λίγο πριν τα 24 μας χρόνια ήμασταν όταν ξέσπασαν οι μεγάλες πυρκαγιές του Αυγούστου του '81. Ήταν η πρώτη μεγάλη, σοβαρή, πύρινη απειλή που δεχόταν η Αττική η οποία ζούσε και εκείνη στα πρόθυρα της “αλλαγής”. Το πολιτικό παρασκήνιο έκανε σωρεία συνδυασμών και εικασιών εμπλέκοντας την μέρα που εκδηλώθηκε η πυρκαγιά (4η Αυγούστου). Όπως και να είχε το θέμα, βρεθήκαμε με ένα καλό φίλο πολύ κοντά στις φλόγες, καθώς τον βοήθησα να εκκενώσει την κατοικία του. Οι γονείς του έλειπαν σε διακοπές, αλλά γιαγιά, σκύλοι, γάτες ήταν εκεί και όταν μεγάλωνε το μέτωπο τους μεταφέραμε σε φιλικά σπίτια όπως και το αυτοκίνητο τους. Ακολούθως επιστρέψαμε πίσω με ένα 400 four που τότε είχε (ειρήσθω εν παρόδω, υπέροχο “μηχανάκι”), ανοίξαμε την εξώθυρα ώστε να μπορούμε να εγκαταλείψουμε άμεσα το χώρο αν τα πράγματα πήγαιναν στο χειρότερο και αρχίσαμε να καταιονίζουμε το σπίτι με όσο νερό είχαμε διαθέσιμο. Αργά το βράδυ, το μέτωπο πλησίασε περισσότερο και βρεθήκαμε στο κλιμακοστάσιο με καλέμι και σφυρί να σπάμε ένα τοίχιο από τούβλα. Όταν με πληγωμένους καρπούς τελειώσαμε, ανέσυρε από εκείνη την κρύπτη μια πλάκα χρυσού την έβαλε σε μια σακούλα και την ασφάλισε στο σακίδιο που είχε στην πλάτη του. Πέρασε εκείνη η φρικτή νύκτα με την μυρωδιά του καμένου βαθιά να ποτίζει τα ρούχα μας, η φωτιά

απομακρύνθηκε, η αυγή ήρθε λυτρωτικά, και σιγά – σιγά οι ρυθμοί της ζωής αποκαταστάθηκαν.

Ο πατέρας του φίλου ήταν ένας εργατικός, ζωντανός, ισορροπημένα πετυχημένος, προσγειωμένος επιχειρηματίας, πενηντάρης τότε. Τούτο σήμαινε ότι η περίοδος της κατοχής τον βρήκε 15 χρονών και τον άφησε 19. Όπως οι περισσότεροι της ηλικίας του, είδε το θάνατο κατάματα, ενηλικιώθηκε άμεσα, ξέχασε ότι ήξερε, πήρε πάνω του ευθύνες που δεν φανταζόταν, έκανε πράγματα που δεν περίμενε και της τύχης βοηθούσης επέζησε. Μοιραία, ενεπλάκη και στο σφαγείο του εμφυλίου, επέζησε και από εκεί. Εργάστηκε, δημιούργησε αλλά παρέμεινε μετρημένος και είχα ακούσει πολλές ιστορίες από αυτόν εκτιμώντας πόσο νηφάλια μέτραγε το παρελθόν. Κατάφορτος από εμπειρίες, τον αντιμετώπιζα σαν άτρωτο.

Κι όμως σαράντα χρόνια μετά την κατοχή, την ασιτία, το θάνατο και ενώ η ζωή του είχε θεαματικά αλλάξει και πουθενά μα πουθενά δεν υπήρχε οποιαδήποτε ένδειξη ότι θα μπορούσε ποτέ να περάσει πάλι το κατώφλι εκείνης της κόλασης, αυτός ο αληθινά ατρόμητος άνδρας είχε αφήσει κτισμένο, ένα καταπίστευμα, ένα εισιτήριο επιβίωσης για τον ίδιο και την οικογένεια του στην περίπτωση που το σενάριο που είχε βιώσει, ξαναγύριζε με οποιαδήποτε μορφή. Έζησε περίπου άλλες δύο δεκαετίες και όσο περισσότερο τον γνώριζα, τόσο πιο πολύ αντιλαμβανόμουν τις ενδόμυχες ανησυχίες του, αλλά και τόσο πιο πολύ δεν τις κατανοούσα.

Μέχρι που τις κατανόησα

Περνούσαν τα χρόνια, η Ελλάδα ζούσε το πλαστικό της όνειρο, παρασυρμένη σε ένα παραμορφωμένο παγκοσμιοποιημένο συρτάκι. Οι αξιωματούχοι της πανηγύριζαν περήφανοι τον Σεπτέμβριο του '97 στη Λοζάνη όταν ο Καταλανός πρώην Φαλαγγίτης, “αθάνατος” Juan Antonio Samaranch εκστομούσε το περίφημο: "The city that will have the honour and responsibility to organize the Olympic Games of the year 2004 is Athens.". Δυο χρόνια αργότερα πραγματοποιείται μια μικρή αναδιανομή του πλούτου με βασικό εργαλείο το

Χ.Α.Α. Έρχεται όμως ο “εκσυγχρονισμός”, σαν προέκταση της “αλλαγής”,

έρχεται και το ευρώ, η Ευρωπαϊκή ολοκλήρωση, αλλά και το μεγαλείο της οργάνωσης των Ολυμπιακών αγώνων, οι τελετές, η παγκόσμια αναγνώριση. Ήρθε η επανίδρυση του κράτους, ήρθε προσφάτως το “λεφτά υπάρχουν” και ξάφνου ήρθε και ο λογαριασμός.

Σε μια άνευ προηγουμένου κλιμάκωση, ο εφιάλτης επιστρέφει, συνοδευόμενος από μια ουρά πλήρους αποδόμησης, αποδοκιμασίας και χλεύης κάθε τι Ελληνικού. Μέσα σε 20 μήνες η Ελλάδα μεταβλήθηκε σε πτυελοδοχείο του πλανήτη, οι κάτοικοί της σε παρίες, επαίτες και οι ηγέτες της στα πιο διεφθαρμένα πλάσματα της οικουμένης. Μάλιστα. Οι στρατιές των ανέργων πληθαίνουν, οι άστεγοι πολλαπλασιάζονται, η απελπισία γιγαντώνεται.

Ακίνητοποιημένος

Παναγιώτης Φιλιππίδης, Φοιτητής Οικονομικών, Εθνικό Πανεπιστήμιο Κοινωνικών και Ανθρωπιστικών Σπουδών, Αθήνα

Παναγιώτης Φιλιππίδης, Φοιτητής Οικονομικών, Εθνικό Πανεπιστήμιο Κοινωνικών και Ανθρωπιστικών Σπουδών, Αθήνα